

Czwartek, 8 lipca 2010 r.

System przywozu do UE produktów rybołówstwa i akwakultury w perspektywie przyszłej reformy WPRyb

P7_TA(2010)0287

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 8 lipca 2010 r. w sprawie systemu przywozu produktów rybołówstwa i akwakultury do Unii Europejskiej w perspektywie reformy wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb) (2009/2238(INI))

(2011/C 351 E/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r.,
- uwzględniając porozumienie z dnia 4 sierpnia 1995 r. w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r. odnoszących się do ochrony międzystrefowych zasobów rybnych i zasobów rybnych masowo migrujących oraz do zarządzania nimi („porozumienie nowojorskie”),
- uwzględniając Kodeks odpowiedzialnego rybołówstwa FAO, przyjęty w dniu 31 października 1995 r.,
- uwzględniając oświadczenie wydane na światowym szczycie na temat trwałego rozwoju zorganizowanym w Johannesburgu w dniach 26 sierpnia - 4 września 2002 r.,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 104/2000 z dnia 17 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 grudnia 2007 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 r. ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 66/2010 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie oznakowania ekologicznego UE ⁽⁵⁾,
- uwzględniając zieloną księgę Komisji zatytułowaną „Reforma wspólnej polityki rybołówstwa” (COM(2009)0163),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie zielonej księgi Komisji dotyczącej przyszłości wspólnej polityki rybołówstwa ⁽⁶⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Budowa zrównoważonej przyszłości dla akwakultury – Nowy impuls dla strategii zrównoważonego rozwoju europejskiej akwakultury” (COM(2009)0162),

⁽¹⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, s. 59.

⁽²⁾ Dz.U. L 17 z 21.1.2000, s. 22.

⁽³⁾ Dz.U. C 323 E z 18.12.2008, s. 271.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 27 z 30.1.2010, s. 1.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0039.

Czwartek, 8 lipca 2010 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie nowego impulsu dla strategii zrównoważonego rozwoju europejskiej akwakultury ⁽¹⁾,
 - uwzględniając porozumienie ustanawiające Światową Organizację Handlu, zawarte w Marakeszu w dniu 15 kwietnia 1994 r.,
 - uwzględniając deklarację ministerialną w sprawie Światowej Organizacji Handlu, złożoną w Ad-Dausze w dniu 14 listopada 2001 r.,
 - uwzględniając komunikat Komisji pt. „Globalny wymiar Europy – Konkurowanie na światowym rynku” (COM(2006)0567),
 - uwzględniając swą rezolucję z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie nowej roli i obowiązków Parlamentu przy wdrażaniu traktatu lizbońskiego ⁽²⁾,
 - uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa oraz opinię Komisji Handlu Międzynarodowego (A7-0207/2010),
- A. mając na uwadze strategiczne znaczenie sektorów rybołówstwa i akwakultury dla zaopatrzenia ludności oraz równowagi żywnościowej poszczególnych państw członkowskich i całej Unii Europejskiej, a także znaczący wkład tych sektorów w dobrobyt społeczno-gospodarczy społeczności nadbrzeżnych, rozwój lokalny, zatrudnienie oraz utrzymanie tradycji kulturowych,
- B. mając na uwadze, że ryby są naturalnym zasobem, który, jeśli nim właściwie gospodarować, może nabrać odnawialnego charakteru i zapewniać zarówno pożywienie jak i zatrudnienie w UE i na całym świecie, ale należy go chronić, aby uniknąć uszczerplenia ławic i spowodowanego nim ubóstwa w przybrzeżnych społecznościach w UE i poza nią; mając na uwadze w związku z tym konieczność nasilenia skutecznej gospodarki rybołówstwem, uwzględniającej wymiar i wpływ handlu międzynarodowego na zasoby na świecie,
- C. mając na uwadze ambitną reformę wspólnej polityki rybołówstwa rozpoczętą przez Komisję Europejską przyjęciem zielonej księgi z dnia 22 kwietnia 2009 r. w celu poddania przeglądowi większości aspektów tej polityki,
- D. mając też na uwadze nową strategię zrównoważonego rozwoju europejskiej akwakultury, określoną przez Komisję Europejską w komunikacie z dnia 8 kwietnia 2009 r. (COM (2009)0162),
- E. mając na uwadze, że na światowym szczycie na temat trwałego rozwoju, który odbył się w 2002 r. w Johannesburgu wyznaczono szczególne cele dotyczące zarządzania rybołówstwem, w tym doprowadzenia eksploatacji stad rybnych przed 2015 r. do poziomu zgodnego z maksymalnym zrównoważonym odłowem,
- F. mając na uwadze, że wspólnotowa produkcja produktów rybołówstwa i akwakultury spadła o około 30 % w ciągu ostatnich 10 lat,
- G. mając na uwadze, że ten spadek związany jest zarówno ze zmniejszaniem się zasobów rybnych w wodach europejskich, jak i ze środkami, które słusznie wprowadzono, aby ograniczyć połowy oraz zapewnić zrównoważoną gospodarkę zasobami w ramach WPRyb, zarówno w wodach europejskich, jak i poza nimi, szczególnie w strefach, w których UE prowadzi połowy na mocy umów o partnerstwie w sprawie połowów,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0243.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0373.

Czwartek, 8 lipca 2010 r.

- H. mając na uwadze, że z rybołówstwa europejskiego pochodzi mniej niż 6 % światowych połowów,
- I. mając na uwadze, że nawet jeżeli w zielonej księdze w sprawie reformy WPRyb przedstawiono dalekosiężną wizję ewentualnego odwrócenia się tendencji do zmniejszania się połowów, to przeciwnie – radykalne środki przewidywane w celu umożliwienia regeneracji zasobów (zmniejszenie zdolności połowowej floty, bardziej rygorystyczne środki zarządzania, wzmocnione kontrole itd.) w perspektywie krótko- i średnioterminowej będą mogły tę tendencję tylko nasilić,
- J. mając na uwadze ponadto, że pomimo określenia nowej strategii w tej dziedzinie, liczne ograniczenia nakładane na akwakulturę wspólnotową sprawiają, że mało prawdopodobne jest, aby nowe działania mogły znacząco zrównoważyć w krótkiej i średniej perspektywie spadkową tendencję produkcji w sektorze wydobywczym,
- K. mając na uwadze, że w tym kontekście istotne jest zachęcanie do dodatkowej produkcji europejskiej, zwłaszcza w nowych państwach członkowskich UE o udowodnionym dużym potencjale w zakresie akwakultury,
- L. mając na uwadze, że wspólnotowy popyt na produkty rybołówstwa i akwakultury w Unii Europejskiej jest natomiast ogólnie coraz większy, przy szczególnie silnej dynamice na rynkach nowych państw członkowskich Europy Środkowej i Wschodniej, oraz że z uwagi na wpływ różnorodnych czynników oczekuje się stałego wzrostu spożycia w najbliższym dwudziestoleciu,
- M. mając na uwadze, że Unia Europejska jest obecnie największym światowym rynkiem produktów rybołówstwa i akwakultury (12 mln ton i 55 mld euro w 2007 r.), przed Japonią i Stanami Zjednoczonymi, że jest bardzo silnie zależna od przywozu z krajów trzecich, który pokrywa ponad 60 % popytu, oraz że ta zależność z pewnością jeszcze się pogłębi,
- N. mając na uwadze, że przywóz produktów rybołówstwa i akwakultury do UE oraz warunki, w jakich ten przywóz jest prowadzony, wydają się absolutnie centralną kwestią wszelkich analiz politycznych prowadzonych przez Unię Europejską w dziedzinie rybołówstwa i akwakultury oraz muszą stać się przedmiotem szczególnej uwagi w ramach toczących się reform,
- O. mając na uwadze, że kwestię tę należy rozważać z uwzględnieniem wszystkich jej aspektów: handlowego, środowiskowego, społecznego, sanitarnego i jakościowego,
- P. mając na uwadze, że nieselektywne połowy oraz wysoki poziom odrzutów niektórych przedsiębiorstw połowowych prowadzących eksport na rynek UE oznaczają, że marnuje się duże ilości ryb nadających się do spożycia,
- Q. mając na uwadze, że refleksja musi szczególnie dotyczyć wspólnej organizacji rynków w sektorze produktów rybołówstwa i akwakultury, w przypadku którego obecne uregulowania wydają się pod pewnymi względami przestarzałe i wymagają pilnego przeglądu,
- R. mając na uwadze, że przemyslenia te wymagają również krytycznego spojrzenia na wspólną politykę handlową, jaką stosuje się w tym szczególnym sektorze, oraz na spójność decyzji podejmowanych w tych ramach z utrzymaniem opłacalnego i odpowiedzialnego europejskiego sektora rybołówstwa,
- S. mając na uwadze, że chociaż produkty rybołówstwa i akwakultury są nadal przedmiotem teoretycznej ochrony celnej z tytułu wspólnej taryfy celnej, która jest nieco wyższa od średniej dla produktów nierolnych, ochronę tę w praktyce znacznie ograniczają różne odstępstwa i obniżki, autonomiczne lub umowne, których stosowanie sprawia, że przywóz faktycznie objęty klauzulą najwyższego uprzywilejowania (stosowaną, gdy nie określono inaczej) stanowi około 5 % całości,
- T. mając na uwadze, że ta polityka otwarcia unijnego rynku produktów rybołówstwa i akwakultury na przywóz będzie z pewnością kontynuowana, zarówno na płaszczyźnie wielostronnej, w ramach negocjacji rundy dauhańskiej WTO, a szczególnie ich części dotyczącej dostępu do rynków nierolnych, jak i w ramach szeregu negocjacji związanych z preferencjami, prowadzonych obecnie z różnego rodzaju partnerami handlowymi z Azji, Ameryki Łacińskiej, Ameryki Południowej i basenu Morza Śródziemnego oraz z różnymi grupami krajów AKP,

Czwartek, 8 lipca 2010 r.

- U. mając szczególnie na uwadze, że zakończenie prowadzonych w ramach agendy dauhańskiej negocjacji w sprawie dostępu do rynków nierolnych na obecnie przewidywanej podstawie „metody szwajcarskiej” o współczynniku 8 spowodowałyby zmniejszenie maksymalnej stawki celnej stosowanej do produktów rybołówstwa i akwakultury w UE z 26 % do około 6 %, a stawki średniej z 12 % do około 5 %,
- V. mając na uwadze, że taka decyzja, poza tym, że niemal całkowicie zredukowałaby efekt ochronny jeszcze obowiązujących taryf, pozbawiłaby też wszelkiego sensu preferencje dla krajów rozwijających się już przyznane lub będące przedmiotem obecnie prowadzonych negocjacji, poważnie je naruszając, oraz zachwiałaby samymi podstawami mechanizmów wspólnej organizacji rynków, pozwalając na modyfikowanie zasad dostępu do rynku wspólnotowego w zależności od potrzeb europejskiego przemysłu przetwórstwa produktów rybołówstwa i akwakultury (zawieszenia celne i kontyngenty celne),
- W. mając na uwadze, że unijny wymóg zachowania spójności pomiędzy celami polityki rozwojowej (likwidacja ubóstwa, rozwój zrównoważonego rybołówstwa lokalnego) i polityki handlowej oznacza, że należy zachęcać kraje rozwijające się do eksportowania produktów rybołówstwa wytwarzając tym samym większe dodatkowe korzyści, pod warunkiem, że ryby pochodzą z dobrze zarządzanych i zrównoważonych łowisk oraz spełniają niezbędne wymogi sanitarne,
- X. mając też na uwadze obserwowaną w ostatnich latach tendencję negocjatorów handlowych UE do łatwiejszego zgadzania się na odstępstwa od reguł preferencyjnego pochodzenia tradycyjnie stosowanych w przypadku produktów rybołówstwa i akwakultury, zarówno w odniesieniu do produktów surowych (kryteria przynależności statków), jak i do produktów przetworzonych (możliwość zachowania preferencyjnego pochodzenia pomimo wykorzystywania surowców niepochodzących z danego miejsca),
- Y. mając na uwadze, że analiza przeprowadzona przez FAO dowiodła, że nawet jeżeli międzynarodowy handel produktami rybołówstwa może zaowocować podwyższoną gwarancją podaży żywności w krajach rozwijających się, musi on również prowadzić do intensywniejszych połowów w celu zapewnienia dostaw na rynek eksportowy, co może prowadzić do jeszcze większego uszczuplenia zasobów, zwracając uwagę na konieczność zapewnienia właściwego gospodarowania zasobami rybnymi oraz ich kontrolowania w celu zapobiegania uszczuplaniu zasobów,
- Z. mając na uwadze częściowo rozbieżne interesy wspólnotowych producentów produktów rybołówstwa i akwakultury (rybaków i hodowców zajmujących się akwakulturą), przemysłu przetwórczego, dystrybutorów, importerów oraz konsumentów, które to interesy polityka prowadzona na szczeblu europejskim powinna starać się godzić w sposób skuteczny i wyważony,
- AA. mając na uwadze konieczność zapewnienia producentom wspólnotowym (rybakom i hodowcom) zadowalających rynków zbytu po wystarczająco opłacalnych cenach, mając na uwadze koszty, ograniczenia i różne nieprzewidziane sytuacje związane z ich działalnością,
- AB. mając na uwadze konieczność zapewnienia przetwórcom wspólnotowym przez cały rok dostępnych surowców o jednolitej jakości, w wystarczającej ilości i po stałych cenach,
- AC. mając na uwadze konieczność zaspokojenia zapotrzebowania konsumentów wspólnotowych na produkty dobrej jakości po konkurencyjnych cenach oraz uwzględnienia ich rosnącego zainteresowania informacjami o cechach, pochodzeniu, warunkach, w jakich zostały złowione lub wyprodukowane,
- AD. mając na uwadze oddziaływanie przywozu na rynek wspólnotowy, zróżnicowane w zależności od przywożonych gatunków, od stopnia przetworzenia produktów oraz od wykorzystywanych kanałów dystrybucji,
- AE. mając na uwadze na przykład, że wpływ konkurencji ze strony przywozu na spadek cen pierwszej sprzedaży jest znacznie bardziej odczuwalny w odniesieniu do gatunków przemysłowych (przeznaczonych do przetwórstwa) niż w odniesieniu do gatunków nieprzemysłowych,

Czwartek, 8 lipca 2010 r.

Uwagi ogólne

1. ubolewa, że w zielonej księdze w sprawie reformy wspólnej polityki rybołówstwa tylko kilka zdań poświęcono kwestii przywozu oraz najwyraźniej nie doceniono znaczenia, jakie właściwe potraktowanie tej kwestii ma dla wiarygodności i powodzenia reformy;
2. stwierdza, że liberalizacja dostępu importowanych produktów rybołówstwa i akwakultury do rynku wspólnotowego jest już bardzo zaawansowana, wskutek polityki handlowej, którą UE prowadziła przez ostatnich 20 lat;
3. stwierdza, że wspólnotowa produkcja produktów rybołówstwa i akwakultury zdecydowanie nie wystarcza, aby zaspokoić potrzeby przemysłu przetwórczego oraz rosnący popyt konsumencki, i że stan ten będzie się utrzymywał; w konsekwencji uznaje konieczność propagowania odpowiedzialnej konsumpcji opierającej się na jakości i trwałości, nie zaś na ilości, potrzebę poprawy gospodarowania zasobami ryb w celu wspierania odtwarzania zasobów rybnych oraz fakt, że przywóz nadal odgrywać będzie istotną rolę w zaopatrywaniu rynku wspólnotowego;
4. uznaje, że istnieje górna granica ilości ryb, jakie mogą być odławiane w sposób zrównoważony, zarówno w celach spożywczych, jak i przemysłowych, co oznacza, że dostawy ryb na rynek UE nie mogą być zwiększane w nieskończoność;
5. podkreśla jednak nadrzędną konieczność zadbania o utrzymanie w UE zrównoważonych pod względem środowiskowym i ekonomicznie opłacalnych sektorów rybołówstwa i akwakultury, w tym ich składnika rzemieślniczego, które byłyby harmonijnie rozmieszczone na wybrzeżu i przyczyniałyby się do zachowania tożsamości kulturowej danych regionów, zapewniałyby zatrudnienie w całej branży oraz dostarczałyby bezpieczną i dobrą jakościowo żywność, co zakłada otrzymywanie przez rybaków sprawiedliwej zapłaty za ich produkty; podkreśla ponadto, że pracownicy sektora rybołówstwa powinni pracować w godnych warunkach i zgodnie z konwencjami MOP dotyczącymi bezpieczeństwa i higieny pracy;
6. zauważa, że obecne możliwości łatwego wywozu produktów rybołówstwa i akwakultury na rynki wspólnotowe mogą mieć w pewnych warunkach negatywny wpływ na lokalną gospodarkę niektórych regionów, takich jak regiony peryferyjne, w zakresie sprzedaży ich lokalnych produktów;

Uwagi szczegółowe*Polityka handlowa i celna*

7. uważa, że UE, jako największy na świecie importer produktów rybołówstwa, ponosi wspólną polityczną odpowiedzialność z innymi dużymi importerami ryb za dopilnowanie, aby zasady handlu WTO respektowały najwyższe możliwe globalne standardy gospodarowania rybołówstwem i jego ochrony; w tym celu wzywa Komisję do zagwarantowania, że sprawiedliwy, przejrzysty i trwały handel rybami zostanie w sposób wzmocniony ujęty w dwustronnych i wielostronnych umowach handlowych zawieranych przez UE;
8. uważa, że racjonalna ochrona jest i powinna pozostać istotnym i uprawnionym instrumentem regulowania przywozu dostępnym dla władzy politycznej; przypomina, że ochrona taryfowa erga omnes jest główną wartością preferencji przyznanych UE niektórym krajom, zwłaszcza krajom rozwijającym się; przypomina, że zniesienie tej ochrony pozbawiłoby państwa korzystające z preferencji wszelkich korzyści, które obecnie im przysługują; przypomina również użyteczny charakter tej ochrony taryfowej, która podlega zróżnicowaniu i może zostać zawieszona przez UE w przypadku gdy wspólnotowa produkcja surowców jest niewystarczająca dla zagwarantowania odpowiednich dostaw dla przetwórstwa;
9. w konsekwencji odrzuca promowaną w obecnie prowadzonej polityce handlowej wizję nieuchronnego zniesienia wszelkiej ochrony celnej w sektorze produktów rybołówstwa i akwakultury, na które to zniesienie producenci wspólnotowi – rybacy, hodowcy zajmujący się akwakulturą i przetwórcy – musieliby zgodzić się bez innej możliwości;

Czwartek, 8 lipca 2010 r.

10. uważa, że sektory rybołówstwa i akwakultury są, podobnie jak sektor rolnictwa, sektorami strategicznymi, wielofunkcyjnymi, uzależnionymi od konserwacji oraz zrównoważonej eksploatacji zasobów naturalnych i pod względem niektórych elementów bardzo wrażliwymi, do których słabo nadaje się czysto wolnohandlowe podejście oparte na nieograniczonym poszukiwaniu relatywnych zysków;
11. ubolewa, że w odróżnieniu od negocjacji handlowych związanych z produktami rolnymi, prowadzonych przez komisarza ds. rolnictwa, negocjacje w sprawie produktów rybołówstwa i akwakultury traktowane są jako negocjacje „nierolnicze” i wchodzą w zakres kompetencji komisarza ds. handlu, dla którego są one często jedynie zmienną dostosowawczą w ramach szerszej problematyki;
12. postuluje, aby kompetencje do prowadzenia negocjacji handlowych dotyczących produktów rybołówstwa i akwakultury przeszły z gestii komisarza ds. handlu w gestię komisarza ds. gospodarki morskiej i rybołówstwa;
13. domaga się, aby na podstawie szeregu analiz i konsultacji rozwinąć jasną i globalną wizję wspólnotowego rynku produktów rybołówstwa i akwakultury, gatunek po gatunku, przewidywanych zmian popytu i produkcji wspólnotowej oraz rynków zbytu, jakie należy utrzymać dla tej produkcji na warunkach uczciwej konkurencji;
14. zwraca się również do Komisji o podjęcie starań zmierzających do bardziej rzetelnej i dokładnej oceny wpływu przywozu produktów rybołówstwa i akwakultury na rynek wspólnotowy, zwłaszcza w zakresie cen, oraz o podjęcie prac mających na celu wprowadzenie systemu gromadzenia i wymiany danych ułatwiających tę ocenę;
15. domaga się, aby produkty rybołówstwa i akwakultury były traktowane jako produkty wrażliwe do celów stosowania „metody szwajcarskiej” w ramach negocjacji rundy dauhańskiej WTO w sprawie dostępu do rynków nierolnych, co pozwoli uniknąć radykalnego ograniczenia ochrony taryfowej, z jakiej korzystają jeszcze niektóre produkty na podstawie wspólnej taryfy celnej, a tym samym zachować wartość preferencji przyznawanych niektórym partnerom i skuteczność mechanizmów wspólnej organizacji rynków;
16. przypomina, że zgodnie z ust. 47 deklaracji ministerialnej z Ad-Dauhy z dnia 14 listopada 2001 r. negocjacje obecnej rundy są prowadzone na podstawie zasady całościowego zobowiązania oraz że dopóki runda nie zostanie zakończona jako w całość, Unia Europejska może zrewidować niektóre rozdziały swojego stanowiska;
17. zachęca też negocjatorów wspólnotowych na forum WTO do dalszego kategorycznego odmawiania uczestnictwa Unii Europejskiej w jakichkolwiek inicjatywach dotyczących wielostronnej liberalizacji sektorowej w dziedzinie produktów rybołówstwa i akwakultury;
18. wzywa Komisję do postawienia wymogu, by ewentualne zawarcie negocjowanej obecnie na forum WTO umowy o dotacjach w sektorze rybołówstwa, zwłaszcza w zakresie środków regulacji rynku, nie doprowadziło do pogorszenia warunków uczciwej konkurencji dla producentów UE wobec dostawców z krajów trzecich; z zasady sprzeciwia się wszelkiej możliwości oddzielnego i wcześniejszego wdrożenia („early harvest”) takiej umowy, ponieważ nie należy tego oddzielać od innych części agendy dauhańskiej;
19. zwraca się do negocjatorów wspólnotowych uczestniczących w negocjacjach dwustronnych i regionalnych, aby bardziej systematycznie domagali się rzeczywistych świadczeń w zamian za koncesje handlowe przyznawane krajom trzecim w zakresie przywozu produktów rybołówstwa i akwakultury oraz zdecydowanie bronili ofensywnych interesów Unii Europejskiej w tym sektorze, jeżeli takie istnieją;
20. podkreśla, że Unia Europejska musi utrzymać kontrolę nad preferencjami handlowymi przyznawanymi niektórym partnerom, wymagając stosowania rygorystycznych reguł pochodzenia, opartych na koncepcji produktów „w pełni uzyskanych”; zwraca się o ostrożność przy udzielaniu zgody na ewentualne złagodzenie tradycyjnych kryteriów przynależności statków w przypadku produktów surowych i domaga się odrzucania wszelkich nowych wniosków o odstępstwa w dziedzinie produktów przetworzonych; uważa, że zasada zakazu zwrotu cła powinna być systematycznie stosowana, a możliwości kumulacji pochodzenia – ograniczone;

Czwartek, 8 lipca 2010 r.

21. domaga się od Komisji, aby poprawiła pod względem ilościowym i jakościowym analizy wpływu preferencji taryfowych przyznanych niektórym krajom w sektorze rybołówstwa i akwakultury, szczególnie z punktu widzenia rentowności przedsiębiorstw i zatrudnienia, zarówno w UE, jak i w krajach będących beneficjentami, zwłaszcza krajach AKP; podkreśla ponadto, że analizy te muszą zawierać prawidłowo oszacowane wyniki i uwzględnić w szczególności sposób zagrożone gatunki ryb;

22. przypomina, że przemysł wspólnotowy może korzystać z instrumentów ochrony handlu unijnego w przypadku dumpingu, dotowania lub masowego i nagłego wzrostu przywozu niektórych kategorii produktów rybołówstwa i akwakultury;

Aspekty środowiskowe, socjalne, sanitarne i jakościowe

23. uważa, że jednym z podstawowych celów polityki wspólnotowej w dziedzinie przywozu produktów rybołówstwa i akwakultury musi być zadbanie o to, aby importowane produkty spełniały we wszystkich dziedzinach takie same wymogi, jakie nałożone są na produkcję wspólnotową; uważa, że ten cel jest zgodny z podstawowym dążeniem do równości, spójności i skuteczności środków stosowanych obecnie w tym sektorze lub przewidywanych w ramach reformy; zwraca ponadto uwagę, że przestrzeganie przez kraje trzecie wymogów UE może przyczynić się do stworzenia bardziej sprawiedliwych warunków konkurencji pomiędzy produkcją UE i produkcją w krajach trzecich w związku z podwyższonymi kosztami, jakie ponosić będą musiały kraje trzecie w związku z produkcją ryb zgodnie z normami UE;

24. obawia się, że masowe wejście na rynek wspólnotowy produktów rybołówstwa i akwakultury z krajów trzecich mogłoby wpłynąć na zwyczaje konsumentów w zakresie kupowania produktów;

25. uważa, że intensyfikacja wysiłków UE związanych z ochroną zasobów i zrównoważonym charakterem rybołówstwa, prowadzonych w ramach WPRyb, jest niezgodna z przywozem produktów rybołówstwa i akwakultury pochodzących z krajów, które zwiększają nakłady połowowe nie bacząc na trwałość zasobów rybnych, a mając na względzie jedynie natychmiastowy zysk;

26. podkreśla, że wspólnotowa polityka ochrony zasobów przyczynia się, zwłaszcza za pośrednictwem planów odbudowy zasobów i zarządzania, do pobudzenia przywozu produktów rybołówstwa i akwakultury pochodzących z krajów trzecich oraz do umożliwiania im zastąpienia, niekiedy nieodwracalnego, produkcji wspólnotowej; zwraca się do Komisji o należyte uwzględnienie tego zagrożenia w trakcie opracowywania rzeczonych planów;

27. obawia się, że w sytuacji braku zdecydowanej polityki w tej dziedzinie znaczna atrakcyjność wspólnotowego rynku produktów rybołówstwa i akwakultury, charakteryzującego się bardzo szeroką dostępnością i silnie rosnącym popytem, może stanowić dla tych krajów stałą zachętę do nadmiernych połowów;

28. cieszy się z niedawnego wejścia w życie rozporządzenia dotyczącego zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów oraz nakładającego wymóg certyfikacji na wszystkie produkty wprowadzane na rynek wspólnotowy; zachęca do rygorystycznego i skutecznego stosowania tego rozporządzenia, uznając jednocześnie, że wiele krajów rozwijających się potrzebuje pomocy we właściwym jego wdrażaniu i zwalczaniu nielegalnych połowów; przypomina jednak, że chodzi tu o wymóg minimalny, niewystarczający do zagwarantowania zrównoważonego charakteru połowów, z których pochodzą dane produkty;

29. uważa, że oprócz stosowania wspólnotowych przepisów w zakresie połowów IUU, należy prowadzić z drugiej strony ściślejsze kontrole procesu wprowadzania do obrotu tego rodzaju ryb, mianowicie poprzez bardziej rygorystyczne kontrole w państwach członkowskich i przedsiębiorstwach, co do których podejrzewa się, że zaopatrują się w produkty pochodzące z nielegalnego rybołówstwa;

30. zwraca się do Komisji, aby zastosowała wszystkie instrumenty, jakimi dysponuje, w celu zadbania o to, by główne kraje eksportujące produkty rybołówstwa i akwakultury do UE przestrzegały zobowiązań podjętych w Johannesburgu oraz stosowały rygorystyczną politykę ochrony zasobów; zachęca do współpracy z tymi krajami we wszystkich właściwych obszarach, a szczególnie w ramach regionalnych organizacji ds. rybołówstwa;

Czwartek, 8 lipca 2010 r.

31. uważa z drugiej strony, że Unia Europejska musi jeszcze wzmocnić te zobowiązania, aby zagwarantować, że wszystkie produkty wywożone do UE pochodzą, bez wyjątku, z państw, które ratyfikowały najważniejsze międzynarodowe umowy w zakresie prawa morskiego, w szczególności Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morskim i Konwencję o międzystrefowych zasobach rybnych i zasobach rybnych masowo migrujących, będących stronami umów zawartych z regionalnymi organizacjami ds. rybołówstwa, o ile eksport pochodzi z wód podlegających regulacji przez te organizacje;
32. zwraca uwagę na poważne utrudnienia, z jakimi spotykają się wspólnotowi rybacy, hodowcy zajmujący się akwakulturą i przetwórcy w konkurencji z niektórymi krajami trzecimi, wynikające z o wiele niższego kosztu siły roboczej w tych krajach i ze stosowanych tam mniej rygorystycznych standardów socjalnych;
33. uważa, że problem „dumpingu socjalnego”, występujący również w kilku innych sektorach gospodarki, jest szczególnie ostry w sektorze produktów rybołówstwa i akwakultury, a szczególnie w działaniach z zakresu przetwórstwa, które wymagają znacznej siły roboczej;
34. zwraca się do Komisji, aby wdrożyła wszystkie instrumenty, jakimi dysponuje, w celu zadbania, by główne kraje eksportujące produkty rybołówstwa i akwakultury do UE przestrzegały co najmniej ośmiu konwencji MOP dotyczących podstawowych praw pracy;
35. nalega, aby wszystkie przyznawane przez UE preferencje handlowe dotyczące produktów rybołówstwa i akwakultury były ściśle uzależnione od spełnienia rygorystycznych wymogów środowiskowych i socjalnych; postuluje też, aby przepisy włączane w tym celu do zawieranych umów obejmowały wiarygodne mechanizmy nadzoru przestrzegania podjętych zobowiązań i mechanizmy zawieszania lub po prostu wycofywania preferencji w przypadku naruszeń; w przypadku krajów rozwijających się domaga się wprowadzenia programów zaprojektowanych specjalnie w celu udzielania wsparcia technicznego oraz, w razie potrzeby, wsparcia finansowego, tak aby wspomagać zainteresowane państwa w przestrzeganiu wymogów socjalnych i środowiskowych;
36. podkreśla, że istotne znaczenie ma rygorystyczne objęcie importowanych produktów rybołówstwa i akwakultury, włącznie z paszą dla zwierząt i surowcami przeznaczonych do jej produkcji, przepisami wspólnotowymi dotyczącymi standardów i kontroli sanitarnych z uwzględnieniem wszystkich ich aspektów (bezpieczeństwo żywności, identyfikowalność, zapobieganie), które są niezbędne dla ochrony konsumentów; wzywa w związku z tym Komisję, aby poprawiła program inspekcji w państwach trzecich, dostosowując misje Biura ds. żywności i weterynarii, przede wszystkim poprzez zwiększenie liczby obiektów kontrolowanych podczas każdej misji, aby uzyskać wyniki dokładniej odzwierciedlające rzeczywistą sytuację w danym państwie trzecim;
37. apeluje o wzmoczoną ostrożność przy uznawaniu wymogów stosowanych w niektórych krajach trzecich za równoważne z wymogami Unii Europejskiej do celów stosowania tych przepisów oraz przy zatwierdzaniu wykazów krajów i zakładów upoważnionych do eksportu produktów rybołówstwa i akwakultury do UE; uważa, że DG SANCO powinna być w stanie usunąć poszczególne statki lub zakłady przetwórstwa z zatwierdzonych list w przypadkach, gdy nie spełniają one minimalnych wymogów;
38. zwraca się o jeszcze większą czujność względem produktów pochodzących z nowych form szczególnie intensywnej akwakultury, praktykowanych w niektórych regionach świata, oraz o krytyczne przyglądanie się technikom i procedurom stosowanym dla zwiększenia produktywności tych farm, a także ich ewentualnemu wpływowi na zdrowie, jak również ich lokalnemu oddziaływaniu społecznemu i środowiskowemu;
39. domaga się, aby intensywność i częstotliwość kontroli prowadzonych na wszystkich poziomach, a szczególnie skutecznie zharmonizowanych i przejrzystych kontroli na granicach, były proporcjonalne do ryzyka związanego z danymi produktami w zależności szczególnie od ich charakteru i pochodzenia; zwraca się do państw członkowskich o przeznaczenie na to wszelkich koniecznych zasobów finansowych i kadrowych;

Reforma wspólnej organizacji rynków

40. przypomina swoje liczne rezolucje, przyjęte w czasie 6. kadencji, w których zwracał się do Komisji o niezwłoczne przeprowadzenie ambitnej reformy wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa w celu zwiększenia jej wkładu w gwarantowanie dochodów w sektorze, zapewnienie stabilności rynku, lepsze wprowadzanie do obrotu produktów rybołówstwa i zwiększenie ich wartości dodanej; ubolewa nad opóźnieniem w tej dziedzinie; odsyła do wspomnianych rezolucji, w których określono, jakie powinny być główne osie tej reformy;

Czwartek, 8 lipca 2010 r.

41. podkreśla, że nowe mechanizmy wprowadzone w tych ramach będą absolutnie musiały uwzględniać nieuniknioną rzeczywistość w postaci bardzo dynamicznej konkurencji ze strony taniego przywozu będącego skutkiem praktyk szkodliwych dla środowiska lub mających formę dumpingu socjalnego i pomimo tego dążyć do zagwarantowania normalnego zbytu produkcji wspólnotowej w wystarczająco opłacalnych cenach;

Informacje dla konsumentów

42. wyraża przekonanie, że europejscy konsumenci często dokonywaliby innych wyborów, gdyby byli lepiej informowani na temat rzeczywistego rodzaju, pochodzenia geograficznego i warunków produkcji, połowów i jakości produktów oferowanych do sprzedaży;

43. podkreśla, że pilne jest wprowadzenie rygorystycznych i przejrzystych kryteriów certyfikacji i oznakowania w zakresie jakości i identyfikowalności produktów europejskiego rybołówstwa i akwakultury oraz promowanie jak najszybszego wprowadzenia specjalnego ekologicznego wspólnotowego oznaczenia tych produktów w celu położenia kresu niekontrolowanemu rozpowszechnianiu się prywatnych systemów certyfikacji;

44. uważa, że ekologiczna certyfikacja i ekologiczne oznakowanie produktów rybołówstwa i akwakultury powinno być procesem przejrzystym, łatwo zrozumiałym dla konsumenta i dostępnym dla całego sektora bez wyjątku, jeżeli zostaną ściśle spełnione podstawowe kryteria ich przyznawania;

Akwakultura

45. podkreśla rosnący udział produktów akwakultury w przywozie produktów rybołówstwa i akwakultury do Unii Europejskiej;

46. przypisuje to zjawisko znacznej ekspansji akwakultury w niektórych regionach świata w ostatnim dziesięcioleciu, kiedy to akwakultura wspólnotowa, odpowiadająca jedynie 2 % produkcji światowej, przeżywała okres stagnacji;

47. stwierdza, że zastępowanie świeżych produktów pochodzenia europejskiego niektórymi rodzajami produktów akwakultury z przywozu wywiera duży wpływ na zwyczaje konsumentów i zapotrzebowanie europejskich przedsiębiorstw zajmujących się dystrybucją;

48. uważa, że oparta na zasadzie dobrowolności polityka pomocy na rzecz rozwoju zrównoważonej akwakultury wspólnotowej mającej ograniczony wpływ środowiskowy jest jednym z kluczowych punktów polityki mającej na celu ograniczenie zależności od przywozu w sektorze produktów rybołówstwa i akwakultury, wspieranie działalności wewnątrz Unii Europejskiej oraz zaspokojenie silnie rosnącego popytu poprzez bogatszą i bardziej zróżnicowaną ofertę; podkreśla w związku z tym konieczność położenia dużego nacisku na badania naukowe i rozwój w dziedzinie europejskich produktów akwakultury;

49. odsyła w tej kwestii do swojej rezolucji z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie nowego impulsu dla strategii zrównoważonego rozwoju europejskiej akwakultury;

50. wzywa Komisję i państwa członkowskie do uwzględnienia głównych zaleceń zawartych w tym sprawozdaniu w ich wnioskach i decyzjach odnoszących się do reformy wspólnej polityki rybołówstwa;

*

* *

51. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.
